

CO PŘIJDE, AŽ NEBUDETE DOMA

ANDREAS WINKELMANN

HOST

KIO KAN

Copyright © 2017 by Rowohlt Verlag GmbH,
Reinbek bei Hamburg
Translation © Bohumila Kučerová, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu HOUSESITTER
přeložila Bohumila Kučerová
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-903-1

Věnuji Nině, protože jí rád naháním strach.

Dům obklopovala temnota, jen osvětlená okna v přízemí působila jako pozvání.

Pojď dál, buď náš host, chceme, aby ses tu cítil jako doma.

Setrval tiše ve svém úkrytu a pozoroval světlo z jisté vzdálenosti, jak to dělal celý život. Odstup byl pro něj důležitý. Až příliš často se stávalo, že jakmile se do toho světla ponořil, změnilo se a ztratilo na své hřejivosti. A pak nezbylo nic z toho konejšivého pocitu, že konečně našel svůj domov. Světlo v sobě ukrývalo možnosti i nebezpečí, bylo zároveň lákadlem i zkárou. To pochopil už dávno, za jedné z mnoha dlouhých osamělých nocí, kdy zíral ze svého okna na skleněné koule pouličních svítílen a pozoroval hmyz, jenž stále znovu nalétal do světla, přestože v něm nacházel jen svoji smrt.

Nyní se u okna domu něco pohnulo. Byla to ta žena. Vysoká bruneta se srdečným úsměvem a hnědýma očima. Při těch nemnoha příležitostech, kdy se dostal do její blízkosti, cítil, jak by mu dělala dobře. Obklopovalo ji něco, pro co nenacházel slova. Některé ženy to měly, jiné ne. Mareike to měla. Ale na Mareike teď nesmí myslet, protože když mu hlavu ovládla vzpomínka na ni, posedlo ho něco, co nedokázal udržet pod kontrolou.

Viděl, jak se bruneta vrací. Postavila cosi na kulatý stůl v jídelně a on pozoroval, jak se jí pohybují rty, když mluví. Naklonila se nad stůl, přehodila si dlouhé vlasy přes levé rameno a pohlédla přímo k oknu.

Světlo v nitru domu činilo všechno, co se odehrávalo venku ve tmě, neviditelným. Proto ho bruneta nemohla vidět, pro něj

samotného se však nacházela jako na dobře nasvícené scéně. Mohl ji sledovat v naprostém klidu, jak přistupuje docela blízko k okenní tabuli a hledí ven do tmy. Její oči se nejprve zvětšily, pak je přivřela, jako by něco hledala, nakonec se napřímila a zkřížila typicky ženským obranným způsobem ruce na hrudi a prohodila něco přes pravé rameno. O chvílku později se po jejím boku objevil muž.

Středně vysoký, štíhlý, s krátkými hnědými vlasy a hubeným obličejem. Byl to obličej, který si zapamatoval a na který nikdy nezapomene. Muž položil ženě ruku kolem pasu a hleděl ven spolu s ní. Najednou sebou trhl a bruneta se očividně polekala. Muž propukl v smích, a než mu mohla žertem vlepit políček, zmizel z okenního výřezu. Něco za ním zavolala. Člověk jí nemusel odečítat ze rtů, aby věděl, že to byla nadávka. Bruneta setrvala u okna ještě okamžik, pak uvolnila šňůrky závěsů a zatáhla je.

Vyloučila ho ze scény.

Byl zmatený.

Vidět ho v žádném případě nemohla. Ale co vzbudilo její obavy? Vycítila něco? Možná si v té chvíli uvědomila, že ji může zvenku v jasně osvětleném okně vidět každý. A ten okamžik uvědomění v ní oživil staré úzkosti, o kterých si myslela, že už na ně dávno zapomněla – tak to určitě bylo. Stejně ho to rozladilo, protože teď bude muset změnit svoje stanoviště, pokud ji chce dál pozorovat. Jen neochotně opustil svoje místo za živým plotem, protáhl se mezerou a přikrčený se plížil na druhou stranu pozemku. Přitom se nebezpečně přiblížil pouliční lampě před domem. Musel si dávat pozor, aby ho neosvítala.

V půli cesty k dalšímu oknu strnul, přitiskl se k zemi a přikrčil se.

Něco zaslechl.

Tiché kroky na betonovém chodníku.

V příštím okamžiku vyšel na ulici starý muž. Vedl na šňůře ošklivého čokla. Stařík se pohyboval jako v polospánku a taky pes působil líným dojmem. Psy je však neradno podceňovat,

už třikrát ho nějaký vyčenichal a vyhnal z jeho pozorovatelný. Tenhle si ho ale našťestí nevšímal. Zastavil se u sloupu na příjezdové cestě, aby si ho označoval. Jeho pán netrpělivě zatahal za vodítko a za okamžik oba zmizeli v noční temnotě.

Za oknem, pod kterým dřepěl, se nacházela kuchyně. Tady nebyl žádný závěs, který by se dal zatáhnout. Zato ale byly mezi špaletami připevněny dvě poličky s bylinkami v malých porcelánových květináčích. Ty rostliny mu bránily ve výhledu! Brunetu uvidí pouze tehdy, když bude stát přímo před oknem. Přitom právě na tyhle obrázky celý den čekal. Přes den se užíral nudou, ale protože nevěděl, kdy přesně ti dva vyrazí na letiště, musel je chtě nechtě pozorovat od rána do večera. Zarádoval se, když bylo zřejmé, že se to protáhne až do pozdního večera.

Zalezl zpátky do křoví, usedl na zem, opřel se zády o tenký kmínek mladého tisu, skrčil kolena a díval se. Nechal na sebe působit světlo, ztratil se v něm a přestal vnímat, jak ubíhá čas.

Náhle se dveře malého rodinného domu v zahradní ulici hamburské čtvrti Bergedorf otevřely. Rychle opustil svoje místo, přitiskl se k zemi a sledoval scénu z mravenčí perspektivy.

Nejprve vyšla ven bruneta. Přehrabovala se ve své velké kabele, pravděpodobně příručním zavazadle. Byla oblečena sportovně elegantně: kozačky na vysokém podpatku, sahající až ke kolenům, k nim krátká černá sukně a přiléhavá kožená bunda. Vlasy jí spadaly na ramena. Zdálo se mu, že cítí její drahý parfém.

Její přítel vyšel ven hned vzápětí a postavil na chodník nejprve její a pak svůj kufr. Nakonec za sebou zavřel dveře a zamkl.

Cestou k vozu prošli velmi blízko kolem něj. Přitiskl se k zemi ještě těsněji a odvrátil obličej, protože se obával, že by mohl odrážet světlo pouliční svítlny.

Plastová kolečka kufrů příšerně hlasitě drkotala. Prošli necelé dva metry od něj. Teprve když uslyšel tiché zapípání, jak muž odemkl auto, zvedl hlavu natolik, aby na oba viděl. „Jsi připravený na tuhle dovolenou?“ zeptala se bruneta.

Muž zabouchl dveře kufru a objal ji. „Těším se na ni,“ odpověděl. Pak se ti dva políbili.

Ležel tam v hlíně a myslel na to, že to udělá hned. Nebude čekat další dva týdny. Jemu prostě rozbije lebku, na to by stačila jediná prudká rána. Ji jen omráčí a oba strčí do kufru auta. Všimli by si něčeho sousedi? Co kdyby vykřikla? Tohle *co by bylo, kdyby* mu nesvědčilo, pokaždé, když o něčem intenzivně přemýšlel, ho rozbolela hlava. Věci musely probíhat uvážlivě a pomalu, bez překvapení. Kromě toho si naplánoval úplně jiný průběh, a kdyby všechno uspěchal, připravil by se o to nejkrásnější.

Než muž nastoupil do vozu, ještě jednou se zastavil a ohlédl se k domu. Oči se mu nedůvěřivě zúžily. Na co myslel? Došel strach, že se za jeho nepřítomnosti může s jeho domovem něco stát?

Konečně nastoupil, nastartoval motor a vůz se rozjel do noci.

Vyčkal, dokud zvuk motoru úplně neodezněl. Pak čekal ještě další chvíli pro případ, že by nějakého souseda probudil hluk auta nebo drkotání kufrů a šel vyhlédnout z okna. Teprve když zvolna prochládal, zvedl se s námahou ze země a vykročil ke dveřím domu.

Než se začal věnovat zámku a poplašnému zařízení, ještě jednou se otočil a oběma v duchu popřál šťastný let.

Především ale návrat ve zdraví.

O DVA TÝDNY POZDĚJI

„Vážení cestující, nad Hamburkem se v této chvíli nachází bouřkové pásmo. Doufali jsme, že se do našeho přistání přesune dál, ale zdá se, že našla v našem hanzovním městě zalíbení. Přistání bude proto poněkud neklidné, není však žádný důvod k obavám.“

Hlas pilota z reproduktorů na palubě zněl naprosto klidně. Thomas Bennett opravdu nehodlal propadnout obavám.

„Prosím, uveďte sedadla do vzpřímené polohy, zaklapněte stolky před sebou a připoutejte se.“

Letadlo se začalo otřásat a naklánět. Mezi dvěma sty pasažéry se šířil neklid. Hekticky šhubali za bezpečnostní pásy, nervózní matky hystericky okřikovaly své fňukající děti, z toalety vyšla starší dáma, která zjevně zapoměla, kde má sedadlo. Z pásku pohodlných cestovních kalhot jí vykukovalo fialové kombiné. Čtveřice sotva dvacetiletých mladíků, u nichž nebylo zcela jasné, zda jsou opilí, nebo prostě jen rozjaření, a kteří si už předtím vysloužili od stevardky napomenutí, hlasitě povykovala a jeden z hochů napodoboval zvuky letadla řítícího se k zemi.

Thomas Bennett se naklonil přes uličku a štouchl mladíka do ramene.

„Nech toho, kamaráde, děcka jsou už tak dost vystrašená a moje přítelkyně taky. Nesnáší přistávání.“

Mladý muž, který se doposud jen smál a žertoval, byť poněkud šibeničním způsobem, pohlédl na Thomase a jeho mimika se změnila. V očích mu zaplál vztek.

„Hele, nevtrovaj. Seš tady šerif, nebo co?“

Thomas ten výpad nečekal, vždyť mladíka oslovil vlídně, skoro dobrácky. Saskia vedle něj křečovitě svírala opěrky sedadla. Nevěděl, jak zareagovat, ale naštěstí se objevila stevardka a důrazně mladého muže vyzvala, aby zmlkl. Energicky mu zaklapla stolek a sjela ho výhrůžným pohledem.

Sotva odešla, vyskládal mladík z prstů pistoli, namířil ji na Thomase a dělal, jako by stiskl spoušť. Drze se přitom šklebil. Poté se naklonil směrem k Saskii a jazykem naznačil oplzlé pohyby.

Saskia položila Thomasovi ruku na předloktí a zavrtěla hlavou v tichém „nech to být“. Naštěstí. Thomas by stejně nevěděl, jak na tu obscénnost tady v letadle reagovat.

Středomořské opálení po dvou týdnech strávených na Mallorece jí nesmírně slušelo. Její pleť nabyla bronzového zbarvení a hnědé vlasy jí malinko zesvětlaly. Thomas ji pozoroval při surfování ve stoje, jak se ve svých velmi úsporných bikinách

zdánlivě bez námahy vznáší na vlnách s pohledem upřeným do dálky, obklopená zlatým světlem zapadajícího slunce. S mokřými vlasy vypadala štíhleji a nějak zranitelněji, a Thomas se musel sám sebe znovu ptát, zda ji dokáže ochránit.

Teď se k ní naklonil a políbil ji.

„Promiň,“ pošeptal jí do ucha, aby ten hulvát na druhé straně uličky nic nepostřehl. „Jakmile vystoupíme, zabiju ho.“

„Ale musí to vypadat jako nehoda.“

„Zakopne a spadne do turbíny letadla. Moji ženu nebude nikdo beztrestně balit.“

„Moji ženu!“ opakovala a Thomas cítil, jak se její nálada změnila a lehkost vystřídal vážný tón, jen nechápal proč.

„Přítelkyni. Myslel jsem samozřejmě přítelkyni.“

Teď už jí z tváře zmizel i poslední zbytek úsměvu.

„Samozřejmě.“

Letadlo se položilo na pravý bok, zvuk motoru na okamžik zesílil. Pak následovalo prudké cuknutí, někdo vykřikl a Saskia pevně sevřela Thomasovi předloktí. Světla zhasla.

„Zabiju i pilota, pokud s těmi vtípký nepřestane,“ zažertoval.

Teprve když letadlo obnovilo víceméně klidný let, uvolnila Saskia svoje křečovitě sevření. Na předloktí se mu jako rudé pŕlměsíce rýsovaly otisky jejích nehtů.

„Nenávidím to,“ vyrazila ze sebe spolu se zadržovaným dechem.

„Nerad ti to připomínám, ale to tys trvala na tom, že poletíme.“

Saskia se zhluboka nadechla. „Vlastně jsem plánovala, že ti to řeknu až doma,“ začala a sklonila se k malé brašně, kterou měla stát mezi nohami. „Ale vzhledem ke skutečnosti, že oba brzy bídne zahyneme, je nyní možná ten nejlepší okamžik.“

Podala Thomasovi krabičku zabalenou v dárkovém papíře a převázanou rudou mašlí.

„Dárek?“ podivil se Thomas a cítil, jak mu náhle vyschlo v krku. S námahou polkl.

Přede dvěma měsíci se Saskia přistěhovala do jeho domu. Úspěšně přestáli zatěžkávací zkoušku společně prožitého všed-

ního dne, i když se vzhledem k jeho pracovnímu vyčerpání vídali jen večer. Přesto ale její kartáček vedle jeho a dlouhé vlasy v umyvadle a ve sprše byly neklamnou známkou velkých změn. Poprvé v životě zažíval vážný vztah, přesto by ho nenapadlo požádat Saskii o ruku. Na to bylo ještě příliš brzy a z jeho pohledu je nic netlačilo k tomu, aby dál žili prostě jen tak, bez oddacího listu a všeho toho povyku kolem svatby. Nikdy nemluvili o sňatku, dokonce ani v žertu. Uniklo mu něco? Přála si Saskia slyšet během jejich první společné dovolené žádost o ruku? Proto o tu cestu tolik stála? Ale i kdyby něco takového plánoval, určitě by ji o ruku nepožádal na pláži dovolenkového ostrova. Nic tak kýčovitého od něho nemohla čekat.

„Otevři to,“ vyzvala ho.

Než to stačil udělat, letadlo sebou ještě jednou prudce šklublo a temnou kabinu ozářil blesk. Saskia zaryla lokty do podpěrek, ruce křečovitě zatáté. Thomas zaklesl své prsty do jejích.

„Neboj se, jsem tu s tebou.“

Pustil se do vybalování dárku. Proč mu to bylo tak zatěžko? Proč by jí ten dárek nejraději vrátil a vyzval ji, aby vyčkali na vhodnější okamžik?

Nebyl to ale prsten.

Byl to žlutý krejčovský metr.

Thomas uchopil tu plastovou krabičku a povytáhl z ní pár centimetrů. Nechápatě na ně zíral.

„Co to je?“ otázal se.

„Krejčovský metr,“ odpověděla Saskia.

„Ano, jistě... ale... k čemu?“

„Abys mohl měřit obvod mého břicha. Každý den. Příštích sedm nebo osm měsíců.“

„Ne, nesmíš zvedat nic tak těžkého!“

Thomas vyskočil, chňapl po kufru, který se kolem nich zvolna kolébal na pásu se zavazadly, a vyzvedl ho na vozík.

„Nejsem přece nemocná,“ namítla Saskia.

„Přesto nesmíme nic riskovat.“

Přitáhla si k sobě dolů jeho hlavu a políbila ho. Okolostojící pasažéři je pozorovali, což bylo Thomasovi trochu nepříjemné, protože ten polibek byl očividně vášnivý.

„Miluji tě,“ pošeptala mu do ucha.

Thomas už nestačil její milostné vyznání opětovat, jelikož se na pásu objevil nyní také jeho kufr. Postavil ho na vozík vedle Saskiina a vydali se směrem k východu. Jelikož letadlo přistálo až o půl jedenácté večer, byla přiletová hala relativně prázdná a klidná.

Thomas však klidný nebyl. Dříve či později se ho Saskia zeptá na jeho pocity, tím si byl jist, a on zatím jen zoufale hledal ta správná slova. Kdyby mu navrhla manželství ještě v letadle během přistání, dal by svůj souhlas a nějak by se vyrovnal s tou potupou, že v tomto ohledu jako muž selhal. Ale zpráva o jejím těhotenství ho úplně vyvedla z míry. Při zpětném pohledu byl vděčný za to nepřiliš hladké přistání, neboť díky němu mu Saskia nemohla věnovat příliš mnoho pozornosti. V zaměstnání dokázal při osobních rozhovorech zachovat dokonale zdvořilou fasádu, i když ho nějaký kolega příšerně dráždil svou tupostí nebo neznalostí. Ovšem při pohledu na ten žlutý krejčovský metr, symbol největšího přelomu v jeho životě, jaký si uměl představit, se v duchu jakoby zhroutil. První jasné myšlenky byl schopen, teprve až letadlo dorolovalo do své parkovací polohy před terminálem.

Těhotná.

Dítě.

Bude otcem.

Čekal na přívál radosti, který ho přiměje s hlasitým smíchem sevřít Saskii v náruči a zasypat ji polibky. Ale zatím se nic takového nedostavilo. Od obdržení té zprávy zůstal zamlklý a byl Saskii vděčný, že ho nechává na pokoji. Pravděpodobně tušila, co se v něm odehrává – anebo lépe řečeno, domnívala se, že to ví. Protože důvod toho, proč byl tak otřesený, se skrýval tak hluboko v jeho nitru, že ani Saskia ho nikdy nemohla vypátrat. Thomas o něm ještě nikdy s nikým nemluvil – ani se Saskii ne.

Skleněné dveře před nimi se samy otevřely a vypustily je ven na stanoviště taxíků před příletovou halou. Vysoké svítilny vydávaly teplé načervenalé světlo. Mokrá asfalt se leskl, v dálce občas protal oblohu osamělý blesk vzdalující se bouřky. Noční obloha byla z větší části černá, místy ale posetá hvězdami. Okamžitě je obklopilo na Německo nezvyklé lepivé dusno.

„Úplně jako na Mallorce,“ konstatoval Thomas.

Ihned k nim přispěchal taxikář, ale Thomas zavrtěl hlavou. Byli tady vlastním vozem, stál v parkovací budově číslo pět. Parkování zde sice nebylo nejlevnější, ale Thomas nehodlal svůj téměř nový vůz nechat stát bez dozoru dva týdny před domem. Tady na parkovišti ho přinejmenším střežila videokamera.

Musel se zastavit u přechodu, protože kolem bezohledně prosvištěl vysokou rychlostí taxík.

Ze zadu do něj kdosi narazil vozíkem se zavazadly.

„Ale hleďte, to je šerif se svojí ustrašenou princinou.“

Byla to ta čtveřice z letadla. Před Thomasem se tyčil mladík, kterého předtím napomenul. Byl větší a silnější než on a táhl z něj alkohol.

„Tak co? Pořád seš tak chytřej?“

Výrostci je obklopili. Thomas cítil, jak se mu žaludek sevřel strachy. V dohledu nebyl nikdo, kdo by jim mohl pomoci.

„Omlouvám se, nestojíme o nepříjemnosti,“ řekl.

„No jasně že ne, ty posero.“ Mladík se obrátil k Saskii. „A co tady naše princinka? Dělá ti to pořádně? Anebo to chceš radši zkusit s pravým chlapem?“

Zase předvedl tu hnusnou hru s jazykem.

Saskia mu bez varování vrazila facku, až to mlasklo.

Kluk ucukl a zakopl o Thomase. Jeho kamarádi pobaveně ha-lekali. „Ty blbá krávo!“ vyrazil ze sebe mladík.

„Tak to by snad...“

„Vo co ti jde?“ zařval kluk, prudce se otočil k Thomasovi, chytil držadlo vozíku a zatřásl jím.

„Nějaký problém?“

Hlas přicházel od vchodových dveří do terminálu. Stáli tam dva muži z ochranky v černých uniformách.

Kluk okamžitě vozík pustil a dal se na ústup.

„Ne, všechno je oukej, žádný problémy,“ houkl.

„Takže se ztraťte.“

Hoši poslechli a bez otočení se vzdálili.

Thomas za nimi hleděl, srdce mu divoce bušilo a ruce křečovitě svíraly držadlo vozíku.

„Debilové!“ vyrazila ze sebe Saskia popuzeně.

Nezdálo se, že by byla nějak vystrašená, jen našťvaná.

„Zbláznila ses?“ vyjel na ni Thomas. „Takové situace se neřeší násilím. Mohlo se to snadno zvrhnout.“

Ve voze panovalo ticho. Bylo slyšet jen jednotvárné vrčení motoru.

Saskia byla zcela vyčerpaná a během jízdy stále usínala. Hlava jí vždy padla na stranu, narazila do okenní tabule, což ji probudilo, zmateně zamrkala a pak znovu usnula. Ve spánku jí nervózně škubaly ruce a pokládaly se jí na břicho, jako by chtěla něco pevně sevřít.

Nepohádali se sice, ale Saskia byla uražená, že na ni po tom incidentu na letišti tak hrubě vyjel. Že ona jeho chování pokládá za zbabělé, sice neřekla, ale nebylo to ani potřeba. Thomas sám se cítil jako zbabělec. Stále musel myslet na to, jak se schovával za vozíkem, zatímco Saskia převzala iniciativu. Litoval, že se nezachoval lépe. Ale teď už se to nedalo napravit.

Když vůz odbočil do Zahradní ulice, pouliční lampy už nesvítily. Oba okraje vozovky byly jako vždy plné zaparkovaných aut. Stavební pozemky v této části města byly drahé, a tudíž malé, většina majitelů vlastnila jedno parkovací místo, ale pro druhý vůz už nestačilo, a tak nezbývalo než ho nechat stát u obrubníku. Thomas doufal, že snad najde místočko přímo před domem, protože na výjezdu stálo Saskiino auto. Jak se blížili k nevelké moderní novostavbě, všiml si ke svému údivu, že se v okně svítí. Pak si ale uvědomil, že k poplašnému zařízení patří taky automatické rozsvícení světla, jež má budit dojem, že majitelé jsou doma. V jeho domě sice ještě nedošlo k žádnému

vloupání, ale člověk nikdy neví. Svoje přímé sousedy informoval, že odjíždí na dva týdny na dovolenou a že se v domě bude přesto svítit, ale pravděpodobně by jim to bylo stejně jedno. Nalevo od něj bydlel mladý párek hipsterů, ti nebyli vlastně skoro nikdy doma, a pokud ano, tak pořádali večírek. Ona byla zaměstnaná v módní branži, on dělal do reklamy. Soused napravo byl stařík, jediný zbylý „původní obyvatel“ ulice. Byl to takový nahluclý mrzout a Thomas měl podezření, že by svému mladšímu, dobře vydělávajícímu sousedovi nějakou tu vloupačku jen přál.

Města dokážou být naprosto anonymní, pokud si to jejich obyvatelé přejí. A tady si to přáli.

Před jeho příjezdovou cestou našťěstí žádný vůz nestál, i když měl Thomas co dělat, aby se vmáčkl do těsné mezery. Saskia se při jeho manévrování probudila a zmateně se rozhlížela kolem sebe.

„To už jsme tady?“ otázala se rozespale a hřbetem ruky si zakryla zívající ústa.

Thomas vypnul motor.

„Jak se cítíš?“ Vzal ji za ruku.

„Docela dobře. Dítě se ještě nechystá na svět, řekla bych.“

„Velmi vtipné!“

Nepodívala se na něj, její pohled klouzal po temné ulici. Na čele se jí objevilo pár ustaraných vrásek.

„Proč nenechají ty lampy svítit i v noci?“

Byla to spíš výčitka než otázka. Saskia měla strach ze tmy. Když byla malá, došlo v domě jejích rodičů k vloupání, a přestože si skoro na nic nepamatovala, strach v ní zůstal. Proto při svém nastěhování k Thomasovi přede dvěma měsíci s nadšením uvítala informaci, že je v domě instalováno poplašné zařízení.

„K vloupáním dochází převážně ve dne,“ sdělil jí Thomas, který znal statistiky. „Lupiči ti vyklidí dům, zatímco ty budeš pracovat vzadu na zahradě. I zločinci se potřebují v noci vyspat.“

„Skvělé! Hned se cítím o něco líp.“

Thomas chtěl ještě něco dodat, něco smělého ohledně té záležitosti na letišti, ale nenapadla mu ta správná slova.

„Pojďme dovnitř, jsem k smrti unavená,“ řekla Saskia a otevřela dveře. Tuhle šanci Thomas propásl.

Vystoupil a vyndal z úložného prostoru vozu její kufr.

Saskia už na něj čekala u domovních dveří. Thomasovi se nedařilo zastrčit do zámku pořádně klíč, jako by z druhé strany něco překáželo. Vytáhl ho, přesvědčil se, že je to ten správný, a zastrčil ho znovu. Opět na něco narazil.

„Co se děje?“ ptala se Saskia.

„Nevím... něco tam vadí...“

Konečně zámek povolil a klíč se v něm otočil.

„Tak prosím.“ Thomas otevřel dveře a nechal Saskii vstoupit dovnitř.

Hned na prahu se zarazila. „Co je to za divný pach?“ Nakrčila nos.

Thomas vyvlekl do schodů přede dveřmi její těžký kufr. Když ho na chodbě odložil, taky zavěťřil.

„Nevím, co ti připadá divné.“

„Je to tu cítit jinak než dřív.“

„Ano, zatuchle. Dva týdny se tu nevětralo.“

„To bude asi tím,“ zamumlala Saskia. „Ještě se rychle osprchuju a pak hned zalezu do postele.“

„Dobrá. Přinesu zatím svůj kufr.“

Saskia měla pocit, jako by táhla do schodů tělo sedmdesátileté ženy. Je to opravdu jen únava po dlouhém dni, anebo se už projevují první známky těhotenství? Zatím na sobě nic nezaznamenala, dokonce ani žádné ranní nevolnosti. Objeví se až později? Kdo ví, vždyť to, že je těhotná, ví teprve týden.

V mobilu měla uložené důkazy, které Thomasovi zatím ještě neukázala. Fotografie gravitestu, video, jak proužek papíru mění barvu. První důkaz jejího těhotenství, první známka života jejího dítěte. Žádný zrnitý černobílý snímek z ultrazvuku, nýbrž video nahrané v hotelové koupelně s palmovými listy v pozadí. Počátek nového života.

Přestože přijít do jiného stavu neměla v plánu, teď jí tak nějak připadalo, že nastal ten správný čas. Před několika měsíci přestala snášet antikoncepční pilulky a musela je vysadit. Před početím se chránila tím, že stanovila neplodné dny pomocí pravidelného měření teploty. Možná je nesprávně vyhodnotila, možná výsledky zkreslila lehká chřipka, v každém případě je to tak, že v životě neexistují náhody a vše probíhá podle určitého plánu. A osud si přeje, aby se ona a Thomas stali rodiči.

Naskýtá se ovšem otázka, zda je na to Thomas připraven.

Musela si přiznat, že ji jeho chování na letišti trochu zklamalo. Věděla samozřejmě, že nemá rád fyzické násilí, zbraně a rvačky. Že ji však v téhle konkrétní situaci ohrožení nedokázal ochránit, bylo na pováženou. Chápala sice důvody, proč se k ní poté choval tak hrubě, ale po chuti jí nebyly. Obořil se na ni jen proto, aby se sám před sebou ospravedlnil a vinu přenesl na ni.

Muži. Není to s nimi jednoduché.

V poschodí se na odpočívadle znovu zarazila a natáhla do nosu vzduch. Ten pach byl pro ni poněkud cizí. Byl cítit jakoby... stáří. Jinak to nedovedla popsat. Asi je opravdu přetažená.

Dveře do ložnice byly pootevřené. Saskia zírala do temnoty v mezeře a ptala se sama sebe, zda zůstaly otevřené, když odcházela. Najednou si vzpomněla, že ten večer před dvěma týdny měla pocit, jako by ji někdo pozoroval. Dojem, že se v zahradě někdo skrývá a civí na ni oknem, byl tak silný, že se o něm zmínila Thomasovi. Ale ten jako vždy nebral její obavy vážně a v legraci ji ještě víc vystrašil. Ale tam venku někdo byl, tím si byla Saskia jistá.

Ten pach, pootevřené dveře... chtěla zavolat na Thomase, ale ten vyšel znovu ven k vozu, a tak to nechala být.

Ušetřila si cestu do ložnice a špinavé oblečení ze sebe svlékla přímo v koupelně. Pak pustila vodu ve sprše, počkala, až potoče teplá, a vrhla na sebe pohled do zrcadla. Pár věcí chybělo, ty se nacházely v jejich kufrech, ale ty zbylé byly uspořádané jinak než obvykle. Upoutal ji přitom nepořádek na skleněné policičky pod zrcadlem. Nevzpomínala si, že by koupelnu zanechala v takovém stavu.

Potlačila v sobě vzrůstající paniku. Je možné, že za ten chaos může ona sama. Měla před odjezdem naspěch, vrátila se z odpolední směny.

Vstoupila do sprchy, seřídila ještě teplotu vody, nastavila hlavu jejímu proudu a nechala jej po sobě stékat. V tom okamžiku se jí zdálo, jako by se jí podlaha pod nohama zachvěla. Jako by se dole něco překotilo na zem. Vystoupila zpod sprchy a naslouchala. Nic však neslyšela.

Možná jen Thomas dole zabouchl dveře.

Thomas prošel ve tmě obývacím pokojem ke dveřím na terasu, aby dovnitř pustil čerstvý vzduch. Saskia měla pravdu, v domě byla cítit zatuchlina, ale to nebyl po dvou týdnech v neobývaném domě žádný div. Když otevřel dveře, všiml si, že bílá klika je zašpiněná. Ulpěly na ní černé otisky prstů. Den před dovolenou Thomas ještě posekal trávu a pak vyčistil sekačku, zřejmě se pak vrátil do domu se špinavýma rukama. Jeho paní na úklid byla za normálních okolností velmi důkladná, ale zrovna teď měla třítydenní dovolenou.

Očistil kliku, vyšel ven na terasu a rozhlížel se po zahradě.

Trávník za těch čtrnáct dní vyrostl a zřejmě tu byl pořádný vítr, protože křesla na terase stála jinak než obvykle. Thomas ohmatal měkké podložky. Byly vlhké. Vítr pravděpodobně nasměroval déšť až pod stříšku. Ale copak nábytek před odjezdem sám neodnesl do domu?

Vrátil se do obývacího pokoje, rozsvítil – a zděsil se! Nic nebylo jako předtím – stůl, pohovka, lampy, všechno bylo zpřeházené. Knížky, které jindy stály v knihovně, se válely na stole mezi nádobím, jež patřilo do kuchyně. Na zemi ležely prázdné plastové láhve, v knihovně objevil otevřenou konzervu, ze které čouhala lžíce.

Vloupání, blesko mu hlavou. Sáhł pro mobil, jenže ten měl v kapse bundy a bunda ležela v autě.

Takže pevná linka.

Dobíjecí obvod s telefonem se nacházel v kuchyni.

Nejprve najdu Saskii, rozhodl se, ale zároveň rozrazil dveře do kuchyně.

Pohyb. Stín.

Něco těžkého ho praštilo velkou silou do hlavy, podlaha se rozhoupala, svět se s ním zatočil, v uších mu začalo pískat, všechno zaplavilo oslnivě bílé světlo a místnost se s ním převrátila vzhůru nohama. Thomas se zapotácel, padl k zemi, následoval další tvrdý náraz do lebky a pak se všechno rozplynulo v nic.

Krev a vlasy smyl ještě v kuchyni pod futuristicky stylizovaným kohoutkem. Když prsty odstraňoval z ostré kovové hlavy kusy kůže, řízl se a jeho vlastní krev se smísila s krví toho muže. Krouživý proud vody spláchl směs do odtoku. Hluboce se naklonil nad kohoutek, přidržel u něj ústa a napil se.

Pak se napřímil a kohoutek zatáhl.

Ale slyšel dál šumění vody.

Přicházelo seshora.

Bruneta stála pod sprchou.

Mokrá stopa z okapávajícího kladiva ho následovala z kuchyně až ke schodišti. U jeho paty se na chvíli zastavil a naslouchal. Voda bez přestání crčela, jako by se v ní bruneta chtěla rozpustit a spolu se špínou spláchnout i sebe. Po návratu mu přišla jiná, nebyla to ta stejná žena, kterou před čtrnácti dny pozoroval při odjezdu. Proč byli oba tak plní napětí? Zeptá se jí na to a ona mu dříve či později odpoví.

Vyzul si boty a stoupal po schodech jen v ponožkách. V levé měl díru, kterou se dral ven palec. Vadilo mu to a prohledal celý dům, nenašel však jedinou jehlu a zašívací bavlnku. Dříve bývaly takové věci v každé domácnosti. Dosud měl před očima obraz matky, jak sedí večer u televize a štipuje ponožky, zatímco on se dívá na večerníček. *Milé děti, tiše sedte, na pohádku se mnou hleďte.* Matka si tu větu vždycky tiše pobrukovala.

Běhat tu s dírou v ponožce, to se zkrátka nesluší!

Šumění vody ustalo v okamžiku, kdy vystoupal na vrchol schodiště.

Dveře do koupelny byly pootevřené, jejich šterbinou viděl brunetu za skleněnou stěnou. Vzala z tyče velkou bílou osušku,

naklonila trup dopředu a chtěla si vytřít vlasy do sucha. Najednou však strnula, nakrčila čelo, strčila si ručník pod nos a číчала k němu.

Několikrát se jí utřel. Je možné, že na něm ulpěl jeho pach?

Bylo zajímavé ji pozorovat. Její znepokojený pohled putoval od osušky k odkládací policičce pod zrcadlem. Vytušil dopředu, že zabloudí až ke dveřím, a rychle o krok poodstoupil. Teprve když slyšel, že ručník přece jen použila a vytírá si s ním vlasy, znovu nakoukl nedověřenými dveřmi dovnitř. Byla k němu otočená zády. Sledoval hru svalů pod obnaženou kůží. Byla velmi štíhlá, každý jemný sval se pod kůží jasně rýsoval. Pleť měla silně opálenou, jen tam, kde ji před sluncem chránily bikiny, zůstala světlá místa.

Konečně si stoupla s rozčuchanými vlasy před zrcadlo, setřela z něj ručníkem vlhký povlak, upustila ho na podlahu, natočila se z boku, dívala se na sebe a rukou si jemně přejížděla po břiše. Připadalo mu, že ho schválně vystrkuje dopředu, přestože na této části svého těla byla stejně štíhlá jako na celém těle. Stála tak docela dlouhou chvíli a hladila se.

Byla dokonalá a překrásná.

Náhle se ještě více zastyděl za díru na ponožce a napadlo ho, že by snad mohl seběhnout dolů a about si boty. Ale chodit po koberci v patře v botách se slušelo ještě méně.

Ušetřila ho dalšího rozhodování, protože se odvrátila od zrcadla a zamířila ke dveřím.

„Thomasi,“ zavolala, „máš tady nahoře...“

A tu ho uviděla.

Strnula, doširoka rozevřela oči, z hrdla se jí vydral podivný zvuk a zapotácela se.

Udělal krok kupředu, kladivo v ruce. Dýchl na něho teplý, vlhký vzduch a k tomu její pach, ten živočišný pach ženské kůže.

Jelikož tušil, že se vzápětí rozječí, přiložil si prst na ústa a udělal: „Pššš.“

Bohužel to nemělo žádaný účinek. I přesto začala ječet.

Zavřel za sebou dveře a zatlačil ji dovnitř.